

Arrest

nr. 284 773 van 14 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 november 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 december 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 3 februari 2022 en 10 juni 2022.

1.3. Op 26 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z.(...) S.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. Uw familie was oorspronkelijk woonachtig in het dorp Shegi, gelegen in het district Kuz Kunar, provincie Nangarhar. Onder het Sovjet-regime in Afghanistan zijn ze gevlucht naar Pakistan. Uzelf bent geboren in Peshawar, hoofdstad van de provincie Khyber-Pakhtunkhwa in Pakistan. In Peshawar was u altijd samen met uw neef I.(...), die ook in Pakistan verbleef met zijn familie, en uw vriend W.(...). Jullie gingen samen naar school en speelden veel cricket samen. De vijfde of zesde dag in de derde maand van 2014 werd I.(...) door onbekenden ontvoerd. Zij vroegen via de telefoon losgeld aan uw oom W.(...)-U.(...)-D.(...), hetgeen hij weigerde te betalen. Drie à vier dagen later werd I.(...) dood teruggevonden. Uw oom beschuldigde onmiddellijk u en W.(...) ervan de moordenaars te zijn, aangezien jullie altijd samen rondhingen. Jullie werd beiden gearresteerd en gevangengezet. U werd wegens uw minderjarige leeftijd opgesloten in de jeugdgevangenis van de Peshawar Central Jail. Het is pas na vijf jaar dat u werd vrijgelaten wegens een gebrek aan bewijs. U weet niet hoe het uw vriend W.(...) is vergaan. Zodra u vrijkwam, besloot uw vader met de hele familie terug te verhuizen naar Shegi in Afghanistan. Dit was eind 2019. Uw oom W.(...)-U.(...)-D.(...) had u echter nog niet vergeven en dacht nog altijd dat u de schuldige was. Uw vader had al eens een jirga belegd tijdens uw gevangenschap om verzoening te zoeken bij uw oom, maar hij weigerde dit en zwoer wraak te nemen. Uw oom W.(...)-U.(...)-D.(...) was sedert lange tijd geleden lid van de taliban en kreeg in Pakistan bezoek van verschillende prominente talibanleden. Hij reisde u en uw familie achterna naar Afghanistan om wraak te nemen op u. Toen u in Afghanistan aankwam, wilde u werk zoeken bij de overheid. W.(...)-U.(...)-D.(...) kreeg hier echter lucht van en verwittigde de taliban hiervan. Die kwamen op bezoek bij u thuis en bedreigden uw vader dat u problemen zou krijgen indien u hiermee doorzette. Uw vader besloot dat u niet zou kunnen ontsnappen aan uw oom in Afghanistan en regelde uw vertrek. Nadat u er maar vijftien dagen verbleef, verliet u Afghanistan eind 2019. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u drie maanden verbleef. Nadien reisde u verder naar Griekenland waar u opnieuw drie maanden verbleef. U ging verder via de Balkan-route en arriveerde in Italië. U reisde door via Frankrijk en kwam ten slotte in België aan. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw taskara, een Afghaanse onderwijskaart en legerbadge van uw vader, zijn oude en nieuwe taskara, tevens de oude en nieuwe taskara van uw moeder, verschillende voedselkaarten van Pakistan, een vonnis van de rechtbank in Peshawar en ten slotte een attest van de dorpsoudsten van Shegi ter bevestiging van uw problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door uw oom W.(...)-U.(...)-D.(...) naar aanleiding van de moord op zijn zoon in Pakistan. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers verschillende incoherenties, vaagheden en onwaarschijnlijkheden.

Vooreerst legt u geen eensluidende verklaringen af over uw verblijf in en vertrek uit Afghanistan. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingen (DVZ) verklaart u in 2018 te zijn vertrokken uit Afghanistan nadat u er twee maanden verbleef (zie interview DVZ). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u pas eind 2019 te zijn vertrokken en beweert u bovendien dat u maar tien à vijftien dagen in Afghanistan hebt verbleven (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.9 en 22). Dat is geheel iets anders dan u voorheen verklaarde bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd blijft u bij uw beweringen als zou u er maar vijftien dagen hebben verbleven en Afghanistan eind 2019 hebben verlaten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.10 en 22). In het begin van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u nog correcties wilde aanbrengen bij uw verklaringen afgelegd op de DVZ. U liet na bovenstaande te corrigeren (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.3). Het feit dat uw beweringen bij DVZ en CGVS op dit punt uiteenlopen, is al een eerste element dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Verder beweert u samen met uw vriend W.(...) onterecht te zijn beschuldigd door uw oom W.(...)-U.(...)-D.(...) van de moord op uw neef I.(...), waarna u gevangen werd genomen en pas vijf jaar later vrijkwam (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.15).

U slaagt er echter niet in uw beweerde verwantschap met de personen vermeld in dit vonnis aannemelijk te maken. U toont nergens aan dat I.(...) uw neef is en W.(...)-U.(...)-D.(...) uw oom is. Zo laat u na hierover concreet bewijs aan te leveren. U legt geen taskara's, andere documenten of eventuele foto's van hun beiden of andere familieleden neer. U bent evenmin in het bezit van kopieën van dergelijke documenten. U werd expliciet gevraagd of u nog over eventuele foto's of documenten beschikte die de band tussen u en uw neef I.(...) kunnen aantonen, alwaar u negatief op antwoordde (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.3 en 4). Het CGVS is dan ook niet in staat een objectieve vaststelling hierover te maken.

Daarnaast is het niet omwille van het loutere feit dat er een rechtszaak tegen u aangespannen werd in Pakistan, dat er actueel een vrees in uw hoofd kan worden vastgesteld ten aanzien van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit draagt. Om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming volstaat het niet om enkel hiernaar te verwijzen. U dient uw vrees ten aanzien van Afghanistan te concretiseren en individualiseren. Volgens uw verklaringen werd u immers vrijgesproken en keerde u terug naar Afghanistan. Aldus rijst de vraag om welke reden u nog problemen zou hebben bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

U haalt als reden aan dat de man van wie u beweert dat hij uw oom is, met name W.(...)-U.(...)-D.(...), lid zou zijn van de taliban. W.(...)-U.(...)-D.(...) zou u nog altijd niet vergeven hebben en zou u nog steeds verdenken van de moord op I.(...) (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.15). U slaagt er echter niet in dit aan te tonen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS om volgende redenen.

Ten eerste zijn er met betrekking tot de rechtszaak die tegen u werd aangespannen, een aantal onwaarschijnlijkheden en inconsistenties in uw relaas hieromtrent waardoor uw ingeroepen vrees in het gedrang komt. Immers, uw vrees is onlosmakelijk verbonden aan het feit dat deze rechtszaak jegens u werd aangespannen door de man van wie u beweert dat het uw oom is. Deze persoon, uw oom, legde de vrij spraak van de rechtbank naast zich neer en bleef u aanduiden als schuldige van de dood van I.(...). Indien u werkelijk vervolging vreest omwille van voorgaande, kan van u verwacht worden dat u coherente verklaringen zou afleggen aangaande de gerechtelijke procedure jegens uzelf, in casu quod non.

Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u door de rechtbank veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf en uw vriend W.(...) veroordeeld werd tot vijftientwintig jaar. Dit omdat er bewijzen waren tegen hem, al weet u niet welke en ook omdat u een advocaat had en hij niet (zie vragenlijst DVZ). Bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS wenst u dit te corrigeren en zegt u dat u niet tot vijf jaar gevangenisstraf werd veroordeeld en in de gevangenis zat, maar dat uw zaak gedurende vijf jaar liep bij de rechtbank. Ook zegt u niet te weten hoelang W.(...) in de gevangenis werd opgesloten. U beweert dat de dossierbehandelaar van de DVZ verkeerdelijk vijftientwintig jaar heeft genoteerd (zie CGVS, eerste persoonlijke onderhoud, p.3). Dit stemt geenszins overeen met wat u voorheen verklaarde bij de DVZ. In de loop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u uw verklaringen opnieuw. Even later verklaart u immers wel vijf jaar in de gevangenis te zijn opgesloten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.8). Hiernaar gevraagd zegt u dan plots dat u niet in de gevangenis werd opgesloten, maar onder toezicht van de rechter stond gedurende de zaak liep, wat vijf jaar was (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.8). Echter, als u nadien gevraagd werd uw volledige asielrelaas uit te doeken te doen, zegt u dan wel weer dat u in de gevangenis was opgesloten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.15). Opnieuw om verduidelijking gevraagd door het CGVS, antwoordt u dat u gedurende uw arrestatie vijf jaar onafgebroken in de gevangenis verbleef. Meer

bepaald in de minderjarige afdeling van Peshawar Central Jail (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). Dit is andermaal iets anders dan u voorheen verklaarde. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd waarom u eerst vermeldde dat u onder toezicht stond van de rechter en dan toch verklaart dat u vijf jaren in de gevangenis werd opgesloten. U antwoordt dan dat de rechter gedurende vijf jaar geen beslissing nam in uw zaak, maar u deze gehele periode weldegelijk opgesloten was (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.7). Het feit dat u uw verklaringen omtrent de duur van uw gevangenschap om de haverklap wijzigt, komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas absoluut niet ten goede. Verder spreken uw verklaringen omtrent de duur van uw gevangenschap het vonnis van de rechtbank dat u neerlegt tegen. Hier wordt er melding gemaakt van de vrij spraak jegens u van de moord op uw neef I.(...) en zit er bijgevoegd een attest af te geven aan de gevangenis die uw vrij spraak met onmiddellijke ingang beveelt. Dit op datum van 16 mei 2016. Dit stemt niet overeen met uw verklaringen als dat u pas zou zijn vrijgelaten in het jaar 2019, in de zevende of de achtste maand (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.8). Gevraagd naar uitleg hieromtrent, zegt u dat de rechtbank effectief uw vrijlating had bevolen maar dat er niet voldoende getuigen waren waardoor uw zaak bleef lopen (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). Dit is echter niet aannemelijk te noemen. De rechter had zich immers volgens het vonnis definitief uitgesproken over uw vrijlating. Hiermee geconfronteerd zegt u dat getuigen van de politie de beslissing moesten bevestigen, maar dit niet deden en maar bleven komen met nieuwe bewijzen jegens u (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). U beweert verder dat u niet op de hoogte was van uw vrij spraak en dat ook uw advocaat u hier niets over zei. Dat hij enkel zei dat de politie nog steeds op zoek was naar nieuwe bewijzen (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.18). Verder zegt u dat u om de paar dagen naar de rechtbank moest gaan (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd of de politie misschien geld vroeg voor uw vrijlating en u daarom pas zoveel later werd vrijgelaten, wat u ontkent (zie CGVS, p.9). Het feit dat u werd vrijgesproken maar niemand dit tegen u zei en zelfs uw advocaat u hier niet van op de hoogte bracht, houdt geen steek. Uw verklaring dat de rechter een definitieve uitspraak gedaan heeft in uw zaak, maar dat de politie zich hier eerst nog mee akkoord moest verklaren doet de wenkbrauwen fronsen en kan niet geloofd worden. U kan geheel niet toelichten om welke reden u zagezegd drie jaar na uw vrij spraak nog zou zijn vastgehouden. Overigens dient opgemerkt te worden dat u zich ook tegensprekt in uw verklaringen omtrent uw bezoeken aan de rechtbank. Zo beweert u ten minste veertig keren naar de rechtbank te zijn moeten gaan (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.7). U beweert dat het verschillende keren voorkwam dat de zitting niet doorging en u de rechter eigenlijk niet zo veel hebt gezien. U voegt toe dat u altijd in een gesloten kamer buiten de rechtbank moest wachten (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Aangezien u eerder verklaard had dat de politie altijd nieuwe elementen opwierp waardoor de zaak vertraging opliep, werd u dan gevraagd hoe het kwam dat die nieuwe elementen bleven opduiken. Hierop antwoordt u dat u niet weet wat de rechter, advocaten en politieagenten deden in de rechtbank, aangezien u er nooit bij was en altijd in die gesloten kamer zat (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). U had eerder echter omschreven dat er luidsprekers waren in de kamer waar u diende te wachten, waardoor u ook kon volgen als de rechter uw vrij spraak verordonneerde (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Geconfronteerd met de bedenking dat u toch weldegelijk kon volgen wat er gezegd werd aangezien er luidsprekers in de kamer waren, beweert u plots dat de luidsprekers enkel aanstonden als er een beslissing volgde door de rechter (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Dit lijkt vergezocht en daarom ook weinig aannemelijk. Het gegeven dat u beweert niets te hebben kunnen volgen van de rechtszaak en altijd in een gesloten kamer diende te wachten, overtuigt niet. Geconfronteerd hiermee beweert u dat u niet in de zaal mocht als er getuigen aanwezig waren, maar dat de rechter u riep als hij vragen had (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Hiermee spreekt u echter uw eerdere beweringen tegen. Zo verklaarde u eerder dat I.(...) gedrogeerd werd met pillen en zo om het leven kwam. Gevraagd hoe u dit wist, zei u dat u dit in de rechtbank had vernomen via de getuigenis van de wetsdokter (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.4). Uw verklaring als zou u bepaalde informatie over de zaak vernomen hebben via getuigenissen in de rechtbank, is niet verenigbaar met uw verklaring nooit aanwezig te zijn geweest in de rechtbank wanneer er getuigenissen waren. U kon dit dan immers niet weten. Hiermee geconfronteerd zegt u dan dat u in een kamer werd opgesloten als er getuigen waren, maar dat de rechter u daarna riep en u een samenvatting gaf van wat de getuigen gezegd hadden (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8 en 9). Dat de rechter u niet toelaat in de rechtszaal als er getuigen zijn, maar u daarna iedere keer oproept om een samenvatting te geven wat de getuigen gezegd hebben, is een zeer omslachtige en vreemde manier van werken en daarom ook weinig aannemelijk. U komt steeds op de proppen met nieuwe beweringen omtrent uw aanwezigheid en verloop van de procedure tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, maar u verstrikt zichzelf in tegenstrijdige verklaringen. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de feiten zoals u ze voorstelt, namelijk dat uw zaak gedurende vijf jaar liep en u pas werd vrijgesproken in 2019. U werd dan ook tijdens het

eerste persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele documentatie die uw verdere opsluiting en pas later definitieve vrijspraak zouden kunnen bevestigen. U beweert dan dat het vonnis van 2019 dateert en niet van 2016. Nadat u wordt duidelijk gemaakt dat dit niet het geval is zoals blijkt uit de documenten die u neerlegt, zegt u dat er weldegelijk documentatie moet zijn over uw vrijlating in 2019 en er nog originele documenten op weg waren naar u en deze er misschien tussen steken (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, enkele maanden later, werd u opnieuw gevraagd naar deze documenten betreffende uw zogezegde vrijlating in 2019. U beweert dat u uw advocaat en vader heeft gevraagd alle documenten betreffende uw procedure naar u op te sturen, maar dat uw vader niets meer kon vinden in huis (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.3). Het feit dat u geen documenten kan voorleggen die uw verklaringen kunnen staven als zou u pas later zijn vrijgelaten, met name in 2019, is veelzeggend en doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid hieromtrent. In dit alles dient er volledigheidshalve ook opgemerkt te worden dat het zeer vreemd is dat u de naam van uw advocaat niet weet, dit terwijl hij u nota bene vijf jaar zou hebben bijgestaan gedurende uw rechtszaak in Pakistan. Gevraagd naar de naam van uw advocaat beweert u eerst dat u de naam vergeten bent, en noemt vervolgens de naam J.(...) (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.7). Dit stemt echter geenszins overeen met de naam van uw advocaat volgens het vonnis dat u voorlegt, waardoor u de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Er kan immers verwacht worden dat u goed op de hoogte zou zijn van de naam van uw raadsman, in casu quod non. Daarnaast blijft u opvallend vaag in uw verklaringen omtrent het lot van uw vriend W.(...), die samen met u werd beschuldigd van de moord op I.(...). U verklaart dat u niet weet of W.(...) al dan niet is vrijgelaten toen u werd vrijgelaten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.15). U werd daarna gevraagd of u weet had van zijn verdere lot, of hij al dan niet erna nog was vrijgekomen, waarop u antwoordt dit niet te weten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.18). Het is vreemd te noemen dat u niet op de hoogte bent van het lot van W.(...). U verklaart immers dat jullie samen naar school gingen en daarbuiten ook altijd samen waren (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.13). U zegt dan dat jullie apart werden opgesloten in de gevangenis, aparte advocaten hadden en apart naar de rechtbank gingen (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.18 en tweede persoonlijk onderhoud, p.6). U werd gevraagd waarom u niets kan vertellen over zijn verdere lot aangezien jullie zo goed bevriend waren en u gaf toen als uitleg dat u de problemen met uw oom aan uw hoofd had en geen contact met hem kon opnemen (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.11). Toch blijft het vreemd dat u zo vaag bent over het lot van W.(...). Daar jullie beiden zo goed bevriend waren en samen werden beschuldigd, is het zeer opmerkelijk dat u niets meer kan vertellen over hem en ook nooit contact met hem heeft opgenomen noch via andere personen zou hebben vernomen wat hem verder overkwam. Verder bent u ook vaag omtrent de eventuele straf die W.(...) boven het hoofd hing. Hierboven werd reeds aangehaald dat u bij de DVZ verklaarde dat hij veroordeeld was tot vijftientwintig jaar gevangenisstraf en dat u aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uw verklaringen dienaangaande wijzigt en verklaart dat u eigenlijk niet weet hoelang hij in de gevangenis heeft gezeten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.3). Nadien bent u hier wederom vaag over. U zegt dat hem vijftientwintig jaar gevangenisstraf boven het hoofd hing, maar u niet weet of er al dan niet bewijzen tegen hem waren en of hij al dan niet in de gevangenis werd opgesloten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.19). Dat u ook hier uw verklaringen wijzigt, brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven opnieuw in het gedrang. Verder beweert u dat uw zogenaamde oom W.(...)-U.(...)-D.(...) lid was van de taliban en u beschuldigde van de moord op uw neef I.(...). Zelfs na uw vrijspraak weigerde hij u te vergeven en volgde hij u naar Afghanistan (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.15). U vreest zijn wraak bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Los van het gegeven dat u er niet in slaagt uw verwantschap met de man W.(...)-U.(...)-D.(...) aan te tonen zoals eerder uiteengezet, kan er verder hieraan geen geloof worden gehecht omwille van volgende vaststellingen.

Uw beweringen als zou W.(...)-U.(...)-D.(...) lid zijn van de taliban zijn zeer algemeen en vaag te noemen. Zo kan u niet zeggen wat hij precies doet voor de taliban en bij welke specifieke taliban groepering of fractie hij betrokken zou zijn. Ook over zijn eventuele functie binnen de taliban kan u niets zeggen (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.12,13 en 21). Verder weet u niet sinds wanneer hij bij de taliban zou zijn en of er nog andere familieleden bij de taliban waren (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.21). U kan enkel zeggen dat uw oom W.(...)-U.(...)-D.(...) dichtbij jullie woonde in Pakistan en er mensen van de taliban op bezoek kwamen bij hem (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.12). Gevraagd wie deze mensen waren, spreekt u over een zekere G.(...) die de broer van de schoonmoeder van W.(...)-U.(...)-D.(...) was en die in Shegi, jullie oorspronkelijke dorp in Afghanistan, woonde (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.13). U zegt dan dat jullie pas bij terugkeer naar Afghanistan te weten kwamen dat uw oom voor de taliban werkte, toen uw vader deze G.(...) en andere talibanleden herkende die al in Pakistan op bezoek kwamen bij uw oom (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.21). Echter, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat uw vader wel al in Pakistan op de hoogte was van de betrokkenheid van uw

oom bij de taliban aangezien er zoveel belangrijke mensen van de taliban op bezoek kwamen en dat er daarom geen goed contact was tussen uw vader en uw oom (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.10). Dat u uw verklaringen hier ook weer wijzigt en verder ook niets meer kan vertellen over wat uw oom bij de taliban deed, is zeer bedenkelijk te noemen en overtuigt niet. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat in de hypothese dat uw oom daadwerkelijk lid zou zijn van de taliban het zeer vreemd is dat hij via de officiële weg met hulp van de autoriteiten u trachtte aan te klagen en te bestraffen voor wat zijn zoon was aangedaan. U beweert hierbij dat de taliban in Pakistan niet veel macht had (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.21). Dit is een vreemde bewering aangezien de taliban in de tribale gebieden in Pakistan, met andere woorden de regio waar u woonde, zeer sterk staat. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u dit niet weet en enkel kan zeggen dat er hooggeplaatste talibanleden bij hem op bezoek kwamen in Pakistan (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.10). Dat u hier niets meer over kan zeggen, is vreemd te noemen. Het blijft dan ook een raadsel waarom uw oom via de officiële weg hulp trachtte te zoeken en zich wendde tot de overheid als hij zelf lid was van de taliban. Temeer gezien in de regio waar het incident met uw neef gebeurde, de taliban een sterke aanwezigheid kent.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat na uw vrijpraak uw vader besluit terug te keren naar jullie dorp in Afghanistan. U beweert immers dat uw oom al heen en weer pendelde tussen Peshawar en Afghanistan, waar hij werkte (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.9). Dit element en het feit dat uw oom zogenaamd connecties had met de taliban in Afghanistan, maakt het een hele vreemde keuze van uw vader om terug te keren naar Afghanistan om zo te ontsnappen aan uw oom. Temeer de keuze om naar jullie oorspronkelijke dorp terug te gaan, ook betekent om terug te keren naar het dorp waar uw oom uit afkomstig is. Uw vader had immers naar eender waar kunnen terugkeren in Afghanistan. Hiermee geconfronteerd beweert u dat jullie niet op de hoogte waren dat G.(...), die in Shegi woonde, een grote commandant was binnen de taliban. Verder beweert u dat uw vader dacht in Afghanistan te kunnen rekenen op de bescherming van de overheid en de dorpsouderen en/ of de dorpingen (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.11). Dit is een absurde bewering, aangezien het volgens uw eigen verklaringen al duidelijk was dat uw oom linken had met de taliban (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.10). Dat uw vader dan zonder meer dacht dat de dorpsoudsten van een dorp waar hij al sinds lange tijd niet meer was geweest u konden redden van de taliban, is weinig aannemelijk.

Voorts is de concrete aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan compleet ongeloofwaardig te noemen. U beweert dat u van plan was in Afghanistan voor de overheid te gaan werken, maar dat uw oom W.(...)-U.(...)-D.(...) die jullie was nagereisd, lucht kreeg van deze plannen en de taliban hiervan verwittigde. Deze taliban kwamen dan bij uw vader op bezoek en dreigden hem dat u beter niet voor de overheid kon beginnen werken, waarop uw vader besloot dat u diende te vertrekken uit Afghanistan (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.15 en 21). Gevraagd hoe uw oom op de hoogte was geraakt van uw plannen voor de overheid te werken, komt u met een dermate vage uitleg dat er geenszins geloof aan gehecht kan worden. U ontwijkt de vraag en zegt dat uw oom dacht dat als u voor de overheid werkte, hij u niet meer zou kunnen vermoorden. Opnieuw hiernaar gevraagd, geeft u wederom een gelijkaardig antwoord, maar verklaart u nog altijd niet hoe uw oom wist van uw plannen om voor de overheid te gaan werken. U werd dan een derde keer gevraagd hoe uw oom wist van uw plannen om te gaan werken voor de overheid, waarop u antwoordt dat eigenlijk alleen uw familie wist van uw plannen en u nogmaals herhaalt dat uw oom waarschijnlijk dacht dat u onbereikbaar zou zijn als u ging werken voor de overheid. Nadat u het vervolgens expliciet gevraagd werd hoe het kwam dat uw oom hiervan wist, zegt u dat uw oom dit eigenlijk niet wist, maar 'gokte' dat u voor de overheid ging werken, aangezien hij volgens u dacht dat dit de enige logische manier was waarop u aan hem kon ontsnappen (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.22). Dat uw oom zomaar gokte dat u plande voor de overheid te werken zonder dat hier enige aanleiding toe was, is een vergezochte en absurde bewering en is dan ook absoluut niet geloofwaardig te noemen. Uw verklaringen betreffen enkel blote beweringen die u niet weet te staven. Volledigheidshalve dient er ook nog opgemerkt dat u het bezoek van de taliban, zoals hierboven aangehaald, niet meer vermeldde toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet gevraagd werd of er nog iets in Afghanistan gebeurd was waardoor u besloot te vluchten (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.12). U antwoordde enkel dat uw oom verhuisd was en vermeldde niets meer over het bezoek van de taliban. U werd dan nog eens expliciet gevraagd of er nog iets anders gebeurd was, waar u negatief op antwoordt (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.12). Dit is veelzeggend en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld. De documenten die u neerlegt, met name uw taskara, de taskara's van uw moeder, de taskara's, onderwijs- en legerkaart van uw vader en de voedselkaarten

uit Pakistan, zijn niet in staat de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Zij bewijzen immers hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen tot op heden niet wordt betwijfeld.

Met betrekking tot het vonnis van de rechtbank dat u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat dit document bevestigt dat u werd vrijgesproken en vormt dit aldus op zich geen reden voor u om een gegronde vrees te bezitten bij terugkeer naar Afghanistan. Uw verdere verklaringen aangaande uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan is immers niet geloofwaardig, zoals uiteengezet werd. Ook legt u nog een attest van de maliks van uw dorp in Afghanistan voor ter bevestiging van uw problemen. Dergelijke stukken kunnen echter een asielaanvraag slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021(update)) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

U stuurde na het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog correcties door met betrekking tot de notities die gemaakt werden. U corrigeerde echter slechts enkele namen van personen en plaatsnamen, maar bracht geen wezenlijke inhoudelijke veranderingen aan. Dit kan de beoordeling van uw verzoek dan ook niet in positieve zin ombuigen. Na uw tweede persoonlijk onderhoud maakte u geen correcties over.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u verder geen andere noemenswaardige vrees ten aanzien van Afghanistan aanhaalt. Toegevoegd kan worden dat het gegeven dat u lange tijd als Afghaan in Pakistan hebt gewoond een terugkeer naar Afghanistan op zich geenszins betekent dat u vervolging dient te koesteren. Om als vluchteling te worden erkend dient u aan te tonen dat u vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Dit toont u echter nergens doorheen uw verklaringen aan zoals in supra al werd besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden

en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en van artikel 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 1, 3, 6, 19 en 37 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 10, lid 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de feiten die zouden hebben plaatsgevonden voor zijn vertrek, merkt verzoeker in het verzoekschrift op als volgt:

“Verwerende partij meent dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt aangetast door de vaststelling van een aantal vermeende onaannemelijkheden en inconsistenties in zijn relaas.

Verwerende partij acht het onder meer ongeloofwaardig dat verzoeker tot 2019 vastzat in Peshawar, terwijl hij volgens het vonnis reeds op 16 mei 2016 vrijgesproken was. Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift nieuw bewijs voor dat hij wel degelijk tot na 16 mei 2016 vastzat in de gevangenis van Peshawar. (Stuk 2) Via de website van Allama Iqbal Open University kan namelijk geverifieerd worden dat verzoekers adres ten tijde van het ‘spring semester’ van 2017 nog steeds de gevangenis van Peshawar was.¹ Verzoeker volgde namelijk les vanuit de gevangenis op dat moment. Hoogstwaarschijnlijk is de datum in het vonnis met andere woorden een materiële vergissing en zat verzoeker wel degelijk ook na 16 mei 2016 vast in de gevangenis.

Verzoeker voegt eveneens zijn schoolrapport dd. 4 oktober 2017 aan de ‘Board of Intermediate & secondary education’ toe. (Stuk 3) Dit toont aan dat verzoeker zich minstens tot die tijd in Pakistan bevond.

Uiteraard gaat verzoekers vrees voor vervolging en ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan niet enkel om de reden dat hij het land ontvlucht is, maar dient er vooral een toekomstgerichte inschatting van zijn vrees te gebeuren.

Daarvoor dient er gekeken te worden naar welke aspecten van verzoekers profiel niet betwist worden en een nauwgezette risico-inschatting gemaakt te worden.

Het volgende wordt niet betwist:

- dat verzoeker van Afghaanse nationaliteit is,*
- dat hij geboren is in Peshawar,*
- dat hij het grootste deel van leven in Pakistan leefde,*
- dat hij in een vonnis van 16 mei 2016 door de rechtbank van Peshawar werd vrijgesproken voor de ontvoering van en moord op I.(...) en ten vroegste op die datum werd vrijgelaten,*
- dat verzoeker op 18 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in België,*
- dat verzoeker bijgevolg maximaal 4,5 jaar van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond (i.e. de tijd tussen de datum van het vonnis en zijn registratie in België),*
- dat verzoekers familie oorspronkelijk van de provincie Nangarhar, district Kuz Kunar, dorp Shegi in Afghanistan afkomstig is.”*

Verzoeker benadrukt vervolgens de “gedeelde bewijslast, of samenwerkingsplicht” in hoofde van de asielinstanties en verwijst te dezen naar de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie vervat in artikel 10, derde lid, b) van de Procedurerichtlijn.

In een volgend onderdeel van zijn middel stelt verzoeker op uitvoerige wijze dat er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Verzoeker uit daarbij tevens kritiek op de inschatting van en de bronnen waar de commissaris-generaal zich op beroept om het risico voor terugkeerders te beoordelen.

In een vijfde onderdeel van het middel stipt verzoeker de indicaties aan die erop wijzen dat terugkeerders riskeren aan vervolging of ernstige schade te worden blootgesteld bij terugkeer uit het Westen.

In een zesde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat ook moet worden onderzocht wat de gevolgen zijn van het leven onder het talibanbewind. Verzoeker bespreekt daarbij de huidige situatie die hij onrustwekkend acht en de lessen uit het verleden, met name het leven in het gebied onder controle van de taliban voor de totale machtsovername (2001-2021), het leven onder het vorige ‘Islamitisch emiraat’ (1996-2001) en de standpunten van de talibanleiding.

In een zevende onderdeel wijst verzoeker vervolgens op een risico omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij gaat daarbij in op het risico voor personen die worden beschouwd als verwesterd, de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting en aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de taliban. Met betrekking tot zijn eigen situatie merkt verzoeker op als volgt:

“Verzoekers familie is afkomstig uit de Provincie Nangarhar, district Kuz Kunar, dorp Shegi. Dit is een ruraal gebied met een grote pashtun meerderheid.²³⁹

Verzoeker werd geboren in Peshawar en heeft minstens tot 16 mei 2016 (de datum van het vonnis waarbij verzoeker werd vrijgelaten, hetgeen allicht om een materiële vergissing gaat (zie supra)) in Pakistan verbleven. Hoogstwaarschijnlijk verbleef verzoeker zelf langer in Pakistan, nu hij ter staving van het feit dat hij tot 2019 vast zat, een bewijs voorlegt dat hij in de lente van 2017 op zijn universiteit

nog steeds ingeschreven was met 'Central Jail' van Peshawar als adres. (zie stuk 2) Bovendien heeft hij een schoolrapport van zijn school in Peshawar dat op 4 oktober 2017 aan verzoeker werd afgeleverd. Op 18 november 2020 registreerde hij zich in België als verzoeker om internationale bescherming. Hieruit volgt dat het zeker is dat verzoeker maximaal slechts 4,5 jaar van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond en dat het erg waarschijnlijk een stuk korter is gezien het feit dat hij verklaard tot 2019 heeft vastgezeten in Pakistan, dat hij bewijs voorlegt dat hij ook in 2017 nog in Pakistan was, en dat verzoeker nog een hele reis heeft moeten maken naar Europa die volgens zijn verklaringen een jaar heeft geduurd (hetgeen niet onwaarschijnlijk is).

Verzoeker verblijft ondertussen reeds 2 jaar in België, waar hij op 22-jarige leeftijd toekwam.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Gezien hij slechts een zeer korte periode van zijn leven in Afghanistan heeft verbleven is hij hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn. Dat verzoeker quasi zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond, maakt dat zijn aanpassingsvermogen zeer beperkt is, en het risico vergroot wordt dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan.

Verzoeker heeft geen idee wat de heersende normen en gewoontes zijn in het Afghanistan onder het huidige talibanregime. Ook gedurende zijn 2-jarige verblijf in België heeft verzoeker zich (al dan niet onbewust) aangepast aan de westerse cultuur waardoor het voor verzoeker bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan, waardoor de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in Pakistan en het westen.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij ruim onvoldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen in Afghanistan.

Verzoeker woont reeds 2 jaar in België, werkt hier reeds een half jaar (zie stuk 4), spreekt uitstekend Engels, kan goed zijn plan trekken in het Frans (hij verblijft in een opvangcentrum in Wallonië) en heeft zelfs een basiskennis van het Nederlands.

Verzoeker is ook actief op verschillende sociale media (facebook (stuk 5), instagram (stuk 6) en tiktok (stuk 7)). Op deze account post verzoeker onder meer een foto van Ashraf Ghani, de voormalige president van Afghanistan en dus hoofd en symbool van de vorige Afghaanse regering waartegen de taliban jarenlang streed.²⁴⁰ Op zijn instagram account is onder meer een gamevideo te zien.²⁴¹ Verzoekers facebookprofiel is bovendien op zijn eigen naam. Ook om deze reden loopt verzoeker een verhoogd risico. De taliban kan eenvoudig zijn facebookaccount opzoeken en ook zijn gsm doorzoeken naar zijn andere activiteiten op sociale media. Hieruit blijkt duidelijk zijn sympathie voor de vorige Afghaanse regering en zijn verblijf in een westers 'ongelovig' land.

Uw Raad kende in diens arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 de vluchtelingenstatus toe aan verzoeker aangezien er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst:

(...)

In het arrest nr. 278 699 van 13 oktober 2013 kwam uw Raad tot de volgende conclusie:

(...)

Uw Raad oordeelde bovendien in een recent arrest van 13 oktober 2022 (RvV 278 699) het volgende met betrekking tot een Afghaanse jongeman die quasi zijn hele leven in Pakistan woonde, en zich dus in een erg gelijkaardige situatie bevindt als verzoeker:

(...)

Verwerende partij houdt geen enkele rekening met de risico's die verzoeker in Afghanistan zou lopen omwille van zijn lange verblijf in Pakistan. Nergens wordt hier in de bestreden beslissing op ingegaan.

Verwerende partij heeft niet voldoende rekening gehouden met het risicoprofiel van verzoeker in Afghanistan en de verhoogde risico's op willekeurig geweld, stigmatisering en discriminatie dat verbonden is aan hun sociale positie.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban, naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan. Daarenboven is het onzeker naar welk netwerk verzoeker zou moeten terugkeren in Afghanistan.

Verwerende partij heeft een weigeringsbeslissing genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Dit is des te meer het geval daar verzoeker zou moeten terugkeren naar Nangarhar, de provincie waar er een sterke aanwezigheid is van ISKP en waar er omwille van die aanwezigheid willekeurig geweld is tegenover gewone burgers zoals verzoeker. (zie infra).

Verzoeker zal zich niet aan de 'regels van het spel' kunnen houden, daar hij nog jong is, quasi zijn hele leven buiten Afghanistan heeft gewoond, en reeds 2 jaar in een westers land verblijft en hier reeds aanzienlijke stappen tot integratie heeft gezet.

Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban, de Taliban de koppeling lijkt te maken tussen een asielaanvraag in het Westen en anti-islamitisch gedrag, de perceptie van 'verwestering' betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban:

(...)"

In een tiende onderdeel van het middel stelt verzoeker dat zich twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse grondgebied: één tussen de taliban en het National Resistance Front, en één tussen ISKP en de taliban. Hij gaat verder in op de veiligheidssituatie in het algemeen en specifiek de provincie Nangarhar, waarvan hij afkomstig is.

In een elfde onderdeel van het middel wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die *de facto* controle heeft over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem de vluchtelingenstatus, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- een screenshot "*Allama Iqbal Open University. Web-based Result Intimation Card*", outprint van 28 oktober 2022 (stuk 2);
- een duplicaat van een schoolrapport van "*Board of Intermediate & Secondary Education*" d.d. 4 oktober 2017 (stuk 3);
- bewijzen van werk van verzoeker in België en bewijs van het volgen van een inburgeringscursus van het Rode Kruis België (stuk 4);
- outprint van verzoekers Facebookprofiel (stuk 5);
- outprint van verzoekers Instagramaccount (stuk 6);
- outprint van verzoekers TikTokaccount (stuk 7).

2.2.2. Op 10 januari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, 11) aan de Raad worden met volgende bijkomende stavingstukken:

- bewijzen van werk in België (stuk 1);
- EUROSTAT, "*First instance decisions on application by citizenship, age and sex – quarterly data*" van 7 november 2022 (stuk 2);
- UNHCR, "*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van november 2022 (stuk 3);

- het persartikel, "*Binnenkort mogen wij, Afghaanse vrouwen, helemaal niet meer buiten*" van De Standaard van 27 december 2022 en het persartikel "*Ngo's leggen werk in Afghanistan stil*" van De Standaard van 26 december 2022 (stuk 4);
 - e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig d.d. 19 en 22 december 2022 (stuk 5).
- Deze aanvullende nota wordt door de Raad opnieuw ontvangen op 19 januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.2.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker legt geen eensluidende verklaringen af over zijn verblijf in en vertrek uit Afghanistan;
- (ii) hoewel verzoeker beweert dat hij samen met zijn vriend W. onterecht werd beschuldigd door zijn oom W.-U.-D. van de moord op zijn neef I. en vervolgens gevangen werd genomen om pas vijf jaar later vrij te komen, dient te worden vastgesteld dat (a) verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verwantschap met de persoon vermeld in dit vonnis aannemelijk te maken, (b) er geen actuele vrees in zijn hoofde kan worden vastgesteld ten aanzien van Afghanistan omwille van het loutere feit dat er een rechtszaak tegen hem werd aangespannen in Pakistan, (c) verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij in Afghanistan thans een vrees koestert omdat zijn oom lid zou zijn van de taliban, hem nog steeds niet zou hebben vergeven en nog steeds verzoeker zou verdenken van de moord op zijn zoon I. nu (A) zijn verklaringen met betrekking tot de rechtszaak tal van onwaarschijnlijkheden en inconsistenties bevatten, (B) het feit dat verzoeker geen documenten kan voorleggen die zijn verklaringen kunnen staven als zou hij pas later zijn vrijgekomen in 2019 veelzeggend is en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan, (C) verzoeker opvallend vaag is in zijn verklaringen omtrent het lot van zijn vriend W., die samen met hem van moord op I. werd beschuldigd, (D) verzoekers beweringen als zou W.-U.-D. lid zijn van de taliban zeer algemeen en vaag zijn, (E) het niet aannemelijk is dat zijn vader, na verzoekers vrijspraak, besluit om terug te keren naar jullie dorp in Afghanistan, en dus ook naar het dorp waarvan verzoekers oom afkomstig is;
- (iii) verzoekers concrete vluchtaanleiding uit Afghanistan, als zou zijn oom hen zijn nagereisd toen hij plande voor de Afghaanse overheid te gaan werken, is compleet ongeloofwaardig te noemen vermits niet kan worden aangenomen dat zijn oom zomaar gokte dat verzoeker plande voor de overheid te werken zonder dat hiertoe enige aanleiding was en verzoeker het bezoek van de taliban bovendien niet meer vermeldde toen hem tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet werd gevraagd of er nog iets in Afghanistan was gebeurd waardoor hij besloot te vluchten;
- (iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (v) de correcties met betrekking tot de notities van het eerste persoonlijke onderhoud hebben slechts betrekking op enkele namen van personen en plaatsnamen, maar bracht geen wezenlijke inhoudelijke verandering aan waardoor ook zij evenmin de appreciatie van zijn verzoek in positieve zin kunnen ombuigen;
- (vi) toegevoegd kan worden dat het gegeven dat verzoeker lange tijd als Afghaan in Pakistan heeft gewoond op zich geenszins betekent dat hij vervolging dient te koesteren en verzoeker dit evenmin aantoonst doorheen zijn verklaringen;
- (vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door

een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(ix) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(x) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Beoordeling van de zaak

2.3.3.1. Verzoeker voert aan te zijn geboren in Peshawar, hoofdstad van de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkhwa en daar te hebben verbleven met zijn familie, zijn neef I. en zijn vriend W. In 2014 zou verzoekers neef I. ontvoerd zijn door onbekenden en enkele dagen later dood teruggevonden. Verzoekers oom W.-U.-D. zou verzoeker en zijn vriend W. hebben beschuldigd van deze moord, waarop verzoeker werd gearresteerd en gevangengezet in Pakistan. Pas na vijf jaar werd verzoeker volgens zijn verklaringen vrijgelaten wegens een gebrek aan bewijs. Zodra verzoeker vrijkwam, besloot zijn vader met de hele familie terug te verhuizen naar het dorp Seghi, district Kuz Kunar in de Afghaanse provincie Nangarhar. Bij een terugkeer naar Afghanistan stelt verzoeker zijn oom W.-U.-D. te vrezen, die verzoeker er – zelfs na zijn vrijspraak – van zou blijven beschuldigen zijn zoon te hebben vermoord en die banden heeft met de taliban.

2.3.3.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijf in en vertrek uit Afghanistan, doch op zich niet zijn identiteit en herkomst betwist. Verder meent de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in Pakistan vijf jaar in de gevangenis hebben gezeten omdat hij door zijn oom beschuldigd werd van de moord op zijn neef I. Verder acht de commissaris-generaal verzoekers concrete vluchtaanleiding uit Afghanistan, als zou zijn oom hen zijn nagereisd toen hij plande voor de Afghaanse overheid te gaan werken, compleet ongeloofwaardig.

Wat betreft de taskaras van verzoeker en zijn ouders, de onderwijs- en legerkaarten van zijn vader en de Pakistaanse voedselkaarten merkt de commissaris-generaal op dat zij enkel verzoekers identiteit en herkomst kunnen aantonen.

2.3.3.3. De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt *prima facie* negatieve indicaties blijken met betrekking tot zijn medewerkingsplicht.

2.3.3.3.1. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker vage, niet-doorleefde en schijnbaar ingestudeerde verklaringen aflegt met betrekking tot zijn verblijf in Pakistan en de verblijfsdocumenten waarover hij aldaar zou hebben beschikt. Zo wordt verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud immers gevraagd naar documentatie betreffende zijn verblijf in Pakistan, waarop hij aangeeft de vraag niet te begrijpen (administratief dossier, CGVS d.d. 3 februari 2022 (hierna: CGVS I), p. 4). Gevraagd of hij een PoR-kaart heeft, verklaart verzoeker dat hij geen identiteitskaart had in Pakistan omdat hij minderjarig was, maar wel over andere documenten beschikte zoals bijvoorbeeld dat hij er eten kreeg (*ibid.*). Nogmaals gevraagd of hij geen PoR-kaart had, ontwijkt verzoeker de vraag door te vragen wat dit precies is. Wanneer de *protection officer* verduidelijkt dat het een verblijfsvergunning inhoudt voor Afghaanse vluchtelingen, geeft verzoeker aan daar niet over te beschikken. Vervolgens geeft hij wel toe dat zijn vader dit had, doch dat deze werd gescheurd bij diens terugkeer naar Afghanistan (*ibid.*, p. 4 en 9). Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud geeft verzoeker aan dat zijn familie “*allemaal afghan citizen cards*” hadden en dat deze geknipt werden door de overheid bij hun terugkeer (administratief dossier, CGVS d.d. 10 juni 2022 (hierna: CGVS II), p. 2). Gevraagd of hij ook zelf over een dergelijk document beschikte, antwoordt verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud vaag dat hij toen een minderjarige, gewone student was, alsook: “*Die worden niet gestopt door de autoriteiten of gevraagd naar hun identiteitsdocumenten*” (administratief dossier, CGVS II, p. 2). Het is echter opmerkelijk dat verzoeker geen enkel (persoonlijk) identiteitsdocument zou hebben tijdens zijn verblijf in Pakistan, doch bijvoorbeeld wel verklaart daar tot de achtste graad naar een Afghaanse school en vervolgens twee jaar naar een Pakistaanse school te hebben kunnen gaan en zich er aldus schijnbaar kon inschrijven (administratief dossier, CGVS I, p. 13). Wanneer hem gevraagd wordt of hij als Afghaans vluchteling moeilijkheden ondervond om school te volgen, ontwijkt verzoeker bovendien de vraag door te stellen dat er ook Afghaanse scholen waren in Pakistan en om vervolgens te besluiten dat hij tot de tiende graad school liep, waarvan zijn laatste twee jaren in een Pakistaanse school (*ibid.*).

Verder dient er in dit verband op gewezen dat verzoeker, gevraagd om Peshawar te situeren, lijkt te vervallen in niet-doorleefde en zelfs ingestudeerde verklaringen waar hij te dezen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud antwoordt: “*Kanal Road is de algemene weg. Die heeft ook een zijstraat, dat is Khalil Road.*” (administratief dossier, CGVS I, p. 7).

Ter staving van zijn verblijf in Pakistan legt verzoeker originele voedselkaarten neer (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 17). Het is de Raad, op basis van de stukken uit het administratief dossier, echter niet duidelijk op wiens naam deze voedselkaarten staan, noch van welke datum zij dateren, zodat bijgevolg niet achterhaald kan worden op welke wijze zij verzoekers verblijf aldaar

kunnen staven. Verder verklaart verzoeker in Pakistan niet in een kamp te hebben verbleven, doch wel dat zijn familie een woning huurde in de stad Peshawar (administratief dossier, CGVS I, p. 7). Verzoeker brengt echter geen enkel document bij om zijn beweringen in dit verband te staven.

Wat betreft de Pakistaanse schoolattesten die verzoeker aan het verzoekschrift voegt (stukken 2-3) en het vonnis van de Pakistaanse rechtbank (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 2 en 9), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen volgt.

Verzoeker verklaart voorts dat hij in Pakistan (onterecht) werd beschuldigd van de moord op zijn neef I. door zijn oom W.-U.-D. en dat hij hierdoor vijf jaar in de gevangenis in Pakistan zou hebben verbleven, waarna hij zou zijn teruggekeerd naar het dorp Seghi, district Kuz Kunar in de Afghaanse provincie Nangarhar omwille van de blijvende vrees voor zijn oom in Pakistan.

Er kan evenwel worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de rechtszaak die tegen hem werd aangespannen – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift – ongeloofwaardig, tegenstrijdig en zelfs inconsistent zijn met de inhoud van het door hem voorgelegd vonnis.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst pertinent opgemerkt als volgt:

“Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u door de rechtbank veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf en uw vriend W.(...) veroordeeld werd tot vijftientwintig jaar. Dit omdat er bewijzen waren tegen hem, al weet u niet welke en ook omdat u een advocaat had en hij niet (zie vragenlijst DVZ). Bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS wenst u dit te corrigeren en zegt u dat u niet tot vijf jaar gevangenisstraf werd veroordeeld en in de gevangenis zat, maar dat uw zaak gedurende vijf jaar liep bij de rechtbank. Ook zegt u niet te weten hoelang W.(...) in de gevangenis werd opgesloten. U beweert dat de dossierbehandelaar van de DVZ verkeerdelijk vijftientwintig jaar heeft genoteerd (zie CGVS, eerste persoonlijke onderhoud, p.3). Dit stemt geenszins overeen met wat u voorheen verklaarde bij de DVZ. In de loop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u uw verklaringen opnieuw. Even later verklaart u immers wel vijf jaar in de gevangenis te zijn opgesloten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.8). Hiernaar gevraagd zegt u dan plots dat u niet in de gevangenis werd opgesloten, maar onder toezicht van de rechter stond gedurende de zaak liep, wat vijf jaar was (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.8). Echter, als u nadien gevraagd werd uw volledige asielrelaas uit te doen te doen, zegt u dan wel weer dat u in de gevangenis was opgesloten (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.15). Opnieuw om verduidelijking gevraagd door het CGVS, antwoordt u dat u gedurende uw arrestatie vijf jaar onafgebroken in de gevangenis verbleef. Meer bepaald in de minderjarige afdeling van Peshawar Central Jail (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). Dit is andermaal iets anders dan u voorheen verklaarde. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd waarom u eerst vermeldde dat u onder toezicht stond van de rechter en dan toch verklaart dat u vijf jaren in de gevangenis werd opgesloten. U antwoordt dan dat de rechter gedurende vijf jaar geen beslissing nam in uw zaak, maar u deze gehele periode weldegelijk opgesloten was (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.7). Het feit dat u uw verklaringen omtrent de duur van uw gevangenschap om de haverklap wijzigt, komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas absoluut niet ten goede. Verder spreken uw verklaringen omtrent de duur van uw gevangenschap het vonnis van de rechtbank dat u neerlegt tegen. Hier wordt er melding gemaakt van de vrij spraak jegens u van de moord op uw neef I.(...) en zit er bijgevoegd een attest af te geven aan de gevangenis die uw vrij spraak met onmiddellijke ingang beveelt. Dit op datum van 16 mei 2016. Dit stemt niet overeen met uw verklaringen als dat u pas zou zijn vrijgelaten in het jaar 2019, in de zevende of de achtste maand (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.8). Gevraagd naar uitleg hieromtrent, zegt u dat de rechtbank effectief uw vrijlating had bevolen maar dat er niet voldoende getuigen waren waardoor uw zaak bleef lopen (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). Dit is echter niet aannemelijk te noemen. De rechter had zich immers volgens het vonnis definitief uitgesproken over uw vrijlating. Hiermee geconfronteerd zegt u dat getuigen van de politie de beslissing moesten bevestigen, maar dit niet deden en maar bleven komen met nieuwe bewijzen jegens u (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). U beweert verder dat u niet op de hoogte was van uw vrij spraak en dat ook uw advocaat u hier niets over zei. Dat hij enkel zei dat de politie nog steeds op zoek was naar nieuwe bewijzen (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.18). Verder zegt u dat u om de paar dagen naar de rechtbank moest gaan (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd of de politie misschien geld vroeg voor uw vrijlating en u daarom pas zoveel later werd vrijgelaten, wat u ontkent (zie CGVS, p.9). Het feit dat u werd vrijgesproken maar niemand dit tegen u zei en zelfs uw advocaat u hier niet van op de hoogte bracht, houdt geen steek. Uw verklaring dat de rechter een definitieve uitspraak gedaan heeft in uw zaak, maar dat de politie zich hier eerst nog mee akkoord moest verklaren doet de wenkbrauwen

fronsen en kan niet geloofd worden. U kan geheel niet toelichten om welke reden u zagezegd drie jaar na uw vrijpraak nog zou zijn vastgehouden. Overigens dient opgemerkt te worden dat u zich ook tegensprekt in uw verklaringen omtrent uw bezoeken aan de rechtbank. Zo beweert u ten minste veertig keren naar de rechtbank te zijn moeten gaan (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.7). U beweert dat het verschillende keren voorkwam dat de zitting niet doorging en u de rechter eigenlijk niet zo veel hebt gezien. U voegt toe dat u altijd in een gesloten kamer buiten de rechtbank moest wachten (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Aangezien u eerder verklaard had dat de politie altijd nieuwe elementen opwierp waardoor de zaak vertraging opliep, werd u dan gevraagd hoe het kwam dat die nieuwe elementen bleven opduiken. Hierop antwoordt u dat u niet weet wat de rechter, advocaten en politieagenten deden in de rechtbank, aangezien u er nooit bij was en altijd in die gesloten kamer zat (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). U had eerder echter omschreven dat er luidsprekers waren in de kamer waar u diende te wachten, waardoor u ook kon volgen als de rechter uw vrijpraak verordonneerde (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Geconfronteerd met de bedenking dat u toch weldegelijk kon volgen wat er gezegd werd aangezien er luidsprekers in de kamer waren, beweert u plots dat de luidsprekers enkel aanstonden als er een beslissing volgde door de rechter (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Dit lijkt vergezocht en daarom ook weinig aannemelijk. Het gegeven dat u beweert niets te hebben kunnen volgen van de rechtszaak en altijd in een gesloten kamer diende te wachten, overtuigt niet. Geconfronteerd hiermee beweert u dat u niet in de zaal mocht als er getuigen aanwezig waren, maar dat de rechter u riep als hij vragen had (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8). Hiermee spreekt u echter uw eerdere beweringen tegen. Zo verklaarde u eerder dat I.(...) gedrogeerd werd met pillen en zo om het leven kwam. Gevraagd hoe u dit wist, zei u dat u dit in de rechtbank had vernomen via de getuigenis van de wetsdokter (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.4). Uw verklaring als zou u bepaalde informatie over de zaak vernomen hebben via getuigenissen in de rechtbank, is niet verenigbaar met uw verklaring nooit aanwezig te zijn geweest in de rechtbank wanneer er getuigenissen waren. U kon dit dan immers niet weten. Hiermee geconfronteerd zegt u dan dat u in een kamer werd opgesloten als er getuigen waren, maar dat de rechter u daarna riep en u een samenvatting gaf van wat de getuigen gezegd hadden (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.8 en 9). Dat de rechter u niet toelaat in de rechtszaal als er getuigen zijn, maar u daarna iedere keer oproept om een samenvatting te geven wat de getuigen gezegd hebben, is een zeer omslachtige en vreemde manier van werken en daarom ook weinig aannemelijk. U komt steeds op de proppen met nieuwe beweringen omtrent uw aanwezigheid en verloop van de procedure tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, maar u verstrikt zichzelf in tegenstrijdige verklaringen. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de feiten zoals u ze voorstelt, namelijk dat uw zaak gedurende vijf jaar liep en u pas werd vrijgesproken in 2019. U werd dan ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele documentatie die uw verdere opsluiting en pas later definitieve vrijpraak zouden kunnen bevestigen. U beweert dan dat het vonnis van 2019 dateert en niet van 2016. Nadat u wordt duidelijk gemaakt dat dit niet het geval is zoals blijkt uit de documenten die u neerlegt, zegt u dat er weldegelijk documentatie moet zijn over uw vrijlating in 2019 en er nog originele documenten op weg waren naar u en deze er misschien tussen steken (zie CGVS, eerste persoonlijk onderhoud, p.18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, enkele maanden later, werd u opnieuw gevraagd naar deze documenten betreffende uw zagezegde vrijlating in 2019. U beweert dat u uw advocaat en vader heeft gevraagd alle documenten betreffende uw procedure naar u op te sturen, maar dat uw vader niets meer kon vinden in huis (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.3). Het feit dat u geen documenten kan voorleggen die uw verklaringen kunnen staven als zou u pas later zijn vrijgelaten, met name in 2019, is veelzeggend en doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid hieromtrent. In dit alles dient er volledigheidshalve ook opgemerkt te worden dat het zeer vreemd is dat u de naam van uw advocaat niet weet, dit terwijl hij u nota bene vijf jaar zou hebben bijgestaan gedurende uw rechtszaak in Pakistan. Gevraagd naar de naam van uw advocaat beweert u eerst dat u de naam vergeten bent, en noemt vervolgens de naam J.(...) (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.7). Dit stemt echter geenszins overeen met de naam van uw advocaat volgens het vonnis dat u voorlegt, waardoor u de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Er kan immers verwacht worden dat u goed op de hoogte zou zijn van de naam van uw raadsman, in casu quod non."

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de doodsoorzaak van zijn neef I. geheel niet in overeenstemming zijn met de inhoud van het vonnis. Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds immers stellig verklaart dat I. gedrogeerd was en door een te veel aan pillen is overleden (administratief dossier, CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 4), blijkt uit het voorgelegde vonnis dat het toxicologisch onderzoek negatief bleek voor "poison/drug" en I. zou zijn overleden ten gevolge van wurging (administratief dossier, map 'Documenten'), hetgeen verzoeker echter ontkent (administratief dossier, CGVS II, p. 4). Verder verklaart verzoeker dat zijn oom W.-U.-D. in Peshawar aanwezig was ten tijde van het incident met zijn neef I. omdat hij op dat moment in Pakistan in verlof was van zijn werk

(administratief dossier, CGVS II, p. 9), terwijl nochtans in het vonnis staat vermeld dat verzoekers oom er niet was op het ogenblik van de feiten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden geconsidereerd dat verzoekers verklaringen omtrent het lot van zijn vriend W., die samen met hem werd beschuldigd, vaag en zelfs inconsistent zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Gelet op de talrijke discrepanties tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van het door hem voorgelegde vonnis, alsook de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de rechtszaak die tegen hem werd aangespannen, kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend aan voormeld vonnis. De Raad wijst er in dit verband op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een geloofwaardig en coherent relaas wordt ondersteund, wat *in casu* niet het geval is. Ook met de schoolattesten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 1-2) slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij gedurende – minstens het schooljaar van 2017 – in de gevangenis in Pakistan zou hebben verbleven. Wat betreft het *screenshot d.d. 28 oktober 2022 "Allama Iqbal Open University. Web-based Result Intimation Card"*, outprint van 28 oktober 2022 (verzoekschrift, stuk 2), kan worden vastgesteld dat er geen informatie beschikbaar is over wie de URL beheert, het geen officieel document betreft, laat staan dat achterhaald kan worden op welke gegevens de opsteller ervan zich zou hebben gestoeld bij het invullen van onder meer de adresgegevens. Bijgevolg kan de waarachtigheid van de informatie die hierop terug te vinden is niet worden achterhaald. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker doorheen zijn persoonlijke onderhoud nergens melding heeft gemaakt van het feit dat hij universitaire studies zou hebben aangevat, zoals nochtans blijkt uit het voorgelegde document. Wat betreft de kopie van het duplicaat van een schoolrapport van *"Board of Intermediate & Secondary Education" d.d. 4 oktober 2017* (verzoekschrift, stuk 3) valt op dat er geen foto van verzoeker figureert op het document in het daartoe voorziene kader. Het is bovendien onaannemelijk dat verzoeker in de lente van 2017 universitaire studies zou hebben doorlopen (verzoekschrift, stuk 2), doch in oktober 2017 examens zou hebben voltooid in een secundaire school (verzoekschrift, stuk 3).

2.3.3.3.2. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in de gevangenis in Pakistan hebben gezeten omwille van het feit dat hij door zijn oom werd beschuldigd van de moord op zijn neef, kan evenmin geloof worden gehecht aan de reden voor zijn terugkeer naar Afghanistan, die verzoeker immers zelf aan zijn vrijlating uit de gevangenis en zijn blijvende vrees voor zijn oom koppelt (administratief dossier, CGVS I, p. 8 en 22; CGVS II, p. 11-12). In dit verband dient er tevens op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader na zijn vrijspraak zou hebben besloten terug te keren naar hun dorp in Afghanistan: *"Bovendien is het weinig aannemelijk dat na uw vrijspraak uw vader besluit terug te keren naar jullie dorp in Afghanistan. U beweert immers dat uw oom al heen en weer pendelde tussen Peshawar en Afghanistan, waar hij werkte (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.9). Dit element en het feit dat uw oom zogenaamd connecties had met de taliban in Afghanistan, maakt het een hele vreemde keuze van uw vader om terug te keren naar Afghanistan om zo te ontsnappen aan uw oom. Temeer de keuze om naar jullie oorspronkelijke dorp terug te gaan, ook betekent om terug te keren naar het dorp waar uw oom uit afkomstig is. Uw vader had immers naar eender waar kunnen terugkeren in Afghanistan. Hiermee geconfronteerd beweert u dat jullie niet op de hoogte waren dat G.(...), die in Shegi woonde, een grote commandant was binnen de taliban. Verder beweert u dat uw vader dacht in Afghanistan te kunnen rekenen op de bescherming van de overheid en de dorpsouderen en/ of de dorpingen (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.11). Dit is een absurde bewering, aangezien het volgens uw eigen verklaringen al duidelijk was dat uw oom linken had met de taliban (zie CGVS, tweede persoonlijk onderhoud, p.10). Dat uw vader dan zonder meer dacht dat de dorpsoudsten van een dorp waar hij al sinds lange tijd niet meer was geweest u konden redden van de taliban, is weinig aannemelijk."*

Dit klemmt des te meer daar verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt over zijn verblijf in en vertrek uit Afghanistan. Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat hij twee maanden in Afghanistan heeft verbleven in 2018 (administratief dossier, 'Verklaring DVZ', vraag 10 en vraag 32), poneert hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij er slechts tien à vijftien dagen heeft verbleven (administratief dossier, CGVS I, p. 22). Bovendien verklaart verzoeker op het CGVS dat hij niet in 2018, doch wel einde 2019 uit Afghanistan is vertrokken (administratief dossier, CGVS I, p. 9). Ook over de documenten die hij diende voor te leggen bij de grensoversteek van Pakistan naar Afghanistan legt verzoeker inconsistente verklaringen af. Daar waar hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog verklaart dat hij zijn taskara moest voorleggen (administratief dossier, CGVS I, p. 8), geeft hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aan dat hij niet gestopt werd door de autoriteiten of

gevraagd werd naar identiteitsdocumenten, gelet op zijn minderjarigheid (administratief dossier, CGVS II, p. 2). Echter, uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij, die beweert in de zevende of achtste maand van 2019 naar Afghanistan te zijn afgereisd (administratief dossier, CGVS I, p. 8), toen reeds meerderjarig was (verzoeker geeft op de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan in mei 1998 te zijn geboren (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 4). Dat verzoeker dermate uiteenlopende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reis naar en zijn beweerde verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België, vormt eens te meer een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker naar het attest van de maliks van zijn voorgehouden regio van herkomst verwijst om zijn recent verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken, dient er vooreerst op gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een breed verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Verder blijkt uit de bespreking van dit document tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS I, p. 5) duidelijk dat dit werd opgesteld op vraag van verzoeker (en zijn vader) ter ondersteuning zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen eens te meer wijst op het gesolliciteerd karakter ervan. Bijgevolg kan dit attest geenszins verzoekers recent verblijf in het dorp Shegi, district Kuz Kunar in de Afghaanse provincie Nangarhar aantonen.

Ook uit verzoekers taskara, die verzoeker volgens de vertaling door de tolk zou hebben verkregen toen hij tien jaar was (administratief dossier, CGVS I, p. 4), kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker voor zijn komst naar België in Afghanistan zou hebben verbleven.

De oude en nieuwe taskaras van verzoekers ouders (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 7,8, 11 en 13) kunnen, daargelaten de vaststelling dat hiervan evenmin vertalingen werden opgenomen in het administratief dossier, evenmin verzoekers (recente) herkomst uit Afghanistan aantonen daar zij slechts betrekking hebben op de identiteit en herkomst van zijn ouders.

Te dezen dient er nog op gewezen dat verzoeker over zijn familiaal netwerk eveneens inconsistente verklaringen aflegt. Zo maakt hij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding van twee oudere zussen van ongeveer 31 en 28 jaar oud (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 18 december 2020, vraag 17). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud d.d. 3 februari 2022 verklaart verzoeker in eerst instantie dat zijn ouders en zijn "*jongere zussen*" van Pakistan naar Afghanistan zijn teruggekeerd (administratief dossier, CGVS I, p. 8), om later aan te geven dat hij de oudste zoon is van de familie, met twee zussen die getrouwd zijn en nog een jongere zus. Verzoeker geeft daarbij aan dat zijn zussen respectievelijk 28 en 25 à 26 jaar oud zijn, alsook dat zijn jongere zus 9 à 10 jaar oud is.

2.3.3.3. Voormelde vaststellingen vormen *prima facie* negatieve indicaties met betrekking tot verzoekers herkomst, levensloop en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds slechts beperkt ondervraagd is geweest omtrent zijn herkomst en zijn leefomgeving, alsook over zijn dagdagelijks leven in Pakistan als Afghaanse vluchteling. Bovendien is er in het rechtsplegingsdossier geen landeninformatie voorhanden om de beperkte verklaringen van verzoeker in dit verband af te toetsen.

De Raad acht nader onderzoek van verzoekers beweerde verblijf in Pakistan, zijn beweerde verblijf in Afghanistan en van zijn vroegere en/of actuele (familiale) banden met Afghanistan noodzakelijk om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

2.3.3.4. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET